

בית המשפט העליון

רע"א 4421/20

דר' יוסף צרניק נ. מדינת ישראל

תאריך הגשה: 29/06/20

English follows the Hebrew]

בבית המשפט העליון

בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

המבקש:

דר' יוסף צרניק, Human Rights Alert NGO

ת"ד 33407, תל-אביב

דוא"ל: joseph.zernik@hra-ngo.org

פקס: 077-3179186

המשיבים:

1. מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

דוא"ל: criminal-dep@justice.gov.il

2. בנימין נתניהו

באמצעות עו"ד עמית חדד

דוא"ל: office@har.law

3. שאול אלוביץ'

באמצעות עו"ד ג'קי חן

דוא"ל: jack@cylaw.co.il

4. איריס אלוביץ'

כניל

5. ארנון מוזס

באמצעות עו"ד נויט נגב

דוא"ל: main@snlawyers.co.il

בקשת רשות ערעור

מוגשת בזאת בקשת רשות ערעור על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 14 ביוני ומיום 17 ביוני, 2020, בת"פ 67104-01-20 מדינת ישראל נ נתניהו ואח', בהן נדחתה חלקית בקשת המבקש לעיין בכל ההחלטות שניתנו בתיק ואינן אסורות בפרסום על פי דין.

העתק ההחלטות מצ"ב כנספחים א' וב'.

ואלה נימוקי הבקשה:

קיצור מהלך העניינים

1. ביום 11 ביוני, 2020, הגיש המבקש בקשת עיון (נרשמה כבקשה מס' 41) בתיק שבנידון. בבקשה זו ביקש המבקש לעיין בכל ההחלטות שניתנו בתיק, שאינן אסורות בפרסום על פי דין. בבקשה גם צוין כי היא מוגשת בעל כורחו של מבקש העיון, שכן אין כל צורך להגיש בקשת עיון למימוש העיון בהחלטות ובפסקי דין, שאינם אסורים בפרסום על פי דין.

[Bilingual record – English follows the Hebrew]

רע"א 20/

בבית המשפט העליון

בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

המבקש:

ד"ר יוסף צרניק, Human Rights Alert NGO

ת"ד 33407, תל-אביב

דוא"ל: joseph.zernik@hra-ngo.org

פקס: 077-3179186

המשיבים:

1. מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

דוא"ל: criminal-dep@justice.gov.il

2. בנימין נתניהו

באמצעות עו"ד עמית חדד

דוא"ל: office@har.law

3. שאול אלוביץ'

באמצעות עו"ד ג'קי חן

דוא"ל: jack@cylaw.co.il

4. איריס אלוביץ'

כנ"ל

5. ארנון מוזס

באמצעות עו"ד נויט נגב

דוא"ל: main@snlawyers.co.il

בקשת רשות ערעור

מוגשת בזאת בקשת רשות ערעור על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 14 ביוני ומיום 17 ביוני, 2020, בת"פ 67104-01-20 מדינת ישראל נ נתניהו ואח', בהן נדחתה חלקית בקשת המבקש לעיין בכל ההחלטות שניתנו בתיק ואינן אסורות בפרסום על פי דין.

העתק ההחלטות מצ"ב כנספחים א' וב'.

ואלה נימוקי הבקשה:

קיצור מהלך העניינים

1. ביום 11 ביוני, 2020, הגיש המבקש בקשת עיון (נרשמה כבקשה מס' 41) בתיק שבנידון. בבקשה זו ביקש המבקש לעיין בכל ההחלטות שניתנו בתיק, שאינן אסורות בפרסום על פי דין. בבקשה גם צוין כי היא מוגשת בעל כורחו של מבקש העיון, שכן אין כל צורך להגיש בקשת עיון למימוש העיון בהחלטות ובפסקי דין, שאינם אסורים בפרסום על פי דין.

עיון בהחלטה האחרונה, שהתפרסמה עד אז במערכת נט-המשפט – גישת הציבור, מיום 8 ביוני, 2020, הראתה שניתנה בבקשה מס' 38. מתוך כך, ניתן היה להסיק בוודאות כמעט גמורה, שרובן של ההחלטות בתיק לא היו ואינן גלויות לציבור בכרטיסיית "החלטות בתיק" – ייתכן שאף 70-80% מההחלטות בתיק הנ"ל לא היו ואינן גלויות לציבור. זאת - למרות שהתיק אינו חסוי על פי דין, ומוגדר "פתוח לציבור".

2. ביום 14 ביוני, 2020, ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי (**נספח א'**). ההחלטה מאשרת את טענת המבקש, שגישת הציבור במערכת נט-המשפט נמנעת ביחס לרוב ההחלטות בתיק בית המשפט קמא. יחד עם זאת, ההחלטה דוחה את בקשת העיון, בהחלטות שלא התפרסמו במערכת נט-המשפט גישת הציבור. ההחלטה בעיקרה דוחה את הבקשה לעיון בהנמקה שההחלטות שלא התפרסמו הן "החלטות טכניות".

3. ביום 17 ביוני, 2020, הגיש המבקש בקשה להבהרה ולהנמקה בעניין החלטה מיום 14 ביוני, 2020 (נרשמה כבקשה מס' 45). בבקשה זאת ביקש המבקש בין השאר להבהיר:

(א) האם קיים איסור פרסום על פי דין ביחס ל"החלטות הטכניות" בתיק **מדינת ישראל נ** **נתניהו ואח'**, שאינן מופיעות במערכת נט-המשפט-גישת הציבור?

(ב) ככל שאין איסור פרסום על פי דין ביחס ל"החלטות הטכניות" בתיק הנ"ל, מהו הבסיס החוקי למניעת גישת הציבור ל"החלטות הטכניות"?

4. ביום 21 ביוני, 2020, ניתנה החלטת בית המשפט בעניין הבקשה להבהרה והנמקה (**נספח ב'**), האומרת בעיקרה:

"לאחר עיון בבקשה לא מצאנו מקום להיעתר לבקשה. לטעמנו

ההחלטה מיום 14.06.2020 ברורה ולא נדרשת בעניינה הבהרה."

טיעוני המבקש

5. טעה בית המשפט קמא בדחותו את בקשת העיון בהחלטות שאינן אסורות בפרסום על פי דין. אין להחלטות זו של בית המשפט קמא בסיס בדין.

תקנה 2(ב) לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003 קובעת: "כל אדם רשאי לעיין בהחלטות שאינן אסורות בפרסום על פי דין".

6. יתרה מכך, בפסקה 6 לפסק דינה של הנשיאה ביניש בבג"ץ 5917/97 **האגודה לזכויות האזרח נ** **שר המשפטים** (2009), (פורסם בנבו), היא מוסיפה ומבהירה:

"תקנה 2(ב) מרחיבה את זכות העיון של הציבור ללא כל צורך

בהגשת בקשה לבית המשפט, אולם זאת רק לגבי החלטות של

בית המשפט, ורק לגבי אלה שאינן אסורות לפרסום על פי דין.

התקנה קובעת כך:

"2. (ב) כל אדם רשאי לעיין בהחלטות שאינן אסורות

לפרסום על פי דין."

חלוף הזמן הביא עמו גם שינוי מהותי בכל הנוגע לפרסום

פסקי דין והחלטות של בתי המשפט כמו גם לנגישות אליהם,

וכיום מתפרסמים רוב פסקי הדין וההחלטות של בתי המשפט
השונים באתר האינטרנט של הרשות השופטת, כך שהם
פתוחים לעיונו של כל אדם באופן שוטף, בכפוף למגבלות
הדין. [קו תחתון הוסף – י' צ']

כלומר - אין כל צורך להגיש בקשת עיון למימוש העיון בהחלטות ופסקי דין שאינם אסורים בפרסום על פי דין...

7. הן התקנות והן פסק הדין הנ"ל מבהירים ללא כל צל של ספק שכל אדם רשאי לעיין בכל ההחלטות שאינן אסורות בפרסום על פי דין, ואף ללא כל צורך להגיש בקשה לבית המשפט למימוש עיון זה. לפיכך לא היה מוסמך בית המשפט קמא למנוע את מימוש העיון בהחלטות שאינן אסורות בפרסום על פי דין.

8. ההנמקה שסיפק בית המשפט קמא בפסקה 2 להחלטתו מיום 14 ביוני, 2020, אומרת:

“ככלל, על הליך משפטי, ובכלל זה ההליך המתנהל בתיק הנוכחי, חל הכלל בדבר “פומביות הדיון”, המעוגן בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה, ומכוחו, רשאים המבקשים ואחרים לעיין בהחלטות בית המשפט, אשר מתפרסמות לציבור מעת לעת.”

סעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה אומר:

“בית המשפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק, או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק.”

אולם בהחלטותיו מיום 14 ביוני ומיום 21 ביוני, 2020, אין בית המשפט קמא קובע שההחלטות, שבהן מנע את העיון, אסורות בפרסום על פי דין.

9. הנמקה נוספת שסיפק בית המשפט קמא בפסקה 2 להחלטתו מיום 14 ביוני, 2020, אומרת:

“עם זאת, יש להבדיל בין החלטות מהותיות, שבעניינן קיימת חובת פרסום, לבין החלטה טכנית, שברגיל ניתנת בפתקית, ושבעניינה אין חובת פרסום.”

10. אין עיגון בדין להבחנה שהקים בית המשפט קמא בין החלטות “מהותיות” להחלטות “טכניות”. יתרה מכך, בית המשפט העליון אינו נוהג על פי האבחנה הנ”ל בין “החלטות מהותיות” לבין “החלטות טכניות”. בית המשפט העליון מפרסם את כל החלטותיו שאינן אסורות בפרסום על פי דין, בין אם הן “מהותיות” ובין אם הן “טכניות”, ובכללן סדרה ארוכה של החלטות שכל תוכנן מילה אחת: “כמבוקש”.

11. ספק אם האבחנה הנ”ל בין החלטות “מהותיות” לבין החלטות “טכניות” תואמת את הרציונל של זכות העיון ותכליתה האובייקטיבית ו/או הסובייקטיבית. “החלטות טכניות” רבות נוגעות לסדרי הדין, ולכן חשיבותן רבה לעניין קיום הזכות להליך ראוי בהליך הפלילי, ומתוך כך - לאמון הציבור בהתנהלות ההליך באופן התואם את הזכות להליך ראוי.

12. בפסקה 17 לפסק דין האגודה לזכויות האזרח הנ”ל, הנשיאה דורית ביניש מכריזה, שהגישה לעיון היא חלק מעקרון “חוקתי, על-חוקי”, ומנמקת שהגישה לעיון היא חלק בלתי נפרד

מעקרון פומביות הדיון. יתרה מכך, עקרון פומביות הדיון הוא ערובה מרכזית לכשירותו וישרתו של בית המשפט ואמון הציבור בבית המשפט:

“עקרון פומביות הדיון הוא עקרון יסוד של כל משטר דמוקרטי. הוא בעל מעמד חוקתי על-חוקי בשיטתנו המשפטית, ועל חשיבותו ומרכזיותו אין חולק... בשמירתו של עקרון פומביות הדיון “טמונה, כידוע, אחת הערובות העיקריות לתקינותו של ההליך המשפטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה, והן בתחום מראית פני הצדק קבל עם ועדה...” (דברי השופט מצא בע”פ 353/88 וילנר נ’ מדינת ישראל, פ”ד מה(2) 444, 450 והאסמכתאות שם (1991) (להלן: עניין וילנר)). “פומביות הדיון היא מעיקרי היסוד של עשיית משפט צדק” (דברי השופט צ’ ברנזון בע”א 550/75 מורלי נ’ בגון, פ”ד ל(2) 309, 314-315 (1976)). דיון פומבי מהווה סימן היכר לשיטה משפטית בחברה דמוקרטית, הפותחת את שעריה ומזמינה את כלל הציבור להיחשף לפעולותיה, ללמוד אותן, להעריך אותן ולהעבירן תחת שבט הביקורת (ראו בש”פ 2484/05 פרי נ’ מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 18.7.2005)). עקרון פומביות הדיון נועד להבטיח, כי המידע על אודות ההתרחשויות באולם בית המשפט ועל אודות פעולותיה של הרשות השופטת יהיה גלוי לציבור ויאפשר שקיפות, פתיחות וביקורת ציבורית. לפיכך, יש לראות בעקרון פומביות הדיון תנאי הכרחי לתקינותה של מערכת המשפט כולה ולהבטחתו של אמון הציבור בה, ומכאן החשיבות שיש לייחס לאופן מימושו הלכה למעשה (ראו גם בג”ץ 258/07 ח”כ זהבה גלאון נ’ ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון ([פורסם בנבו], 6.2.2007), בפסקאות 6-7 לחוות דעתי (להלן: עניין גלאון)).”

13. פסק דינו של הנשיא אהרן ברק בג”ץ 1435/03 פלונית נ’ בית הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה, פ”ד נח(1) 529 (2003) דן בין השאר בגישה לעיון בפרוטוקולים. בפסקה 7 לפסק הדין הנ”ל, גם הנשיא ברק מכריז, עוד קודם לכן, שהגישה לעיון היא חלק מעקרון שהוא במעמד של נורמה חוקתית:

“פומביות הדיון היא עקרון יסוד של כל משטר דמוקרטי. היא בעלת מעמד חוקתי על-חוקי (ראו: סעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה וכן רע”א 3007/02 יצחק נ’ מוזס [1]). אין דיוני סתר; הכול גלוי

לעין השמש. עיקרון זה קשור בזכות הגישה לבית־המשפט. חרף הקשיים המעשיים העשויים להתעורר **הכלל הוא פומביות. החריג הוא היעדר פומביות** (ראו ש' לוי תורת הפרוצדורה האזרחית – מבוא ועקרונות יסוד [17], בעמ' 64; ראו עוד בע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל [2], בעמ' 450-451). בעזרתו "נשמר אמונו של הציבור ברשות השופטת..." (בש"פ 2794/00 אלוני נ' מדינת ישראל [3], בעמ' 369). עקרון יסוד זה חל על בתי־המשפט בפעולתם (סעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן – חוק בתי המשפט)). הוא חל גם על בתי־הדין המשמעותיים הפועלים מכוחו של חוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963 (סעיף 41 לחוק; להלן – חוק שירות המדינה). " [הדגשה במקור – י"צ]

כלומר, הדין בישראל רואה בגישה לעיון עקרון חוקתי שהוא חלק מעקרון פומביות הדין הקבוע בחוק-יסוד: השפיטה.

פסק הדין הנ"ל בפרשת פלונית ניתן בעיצומה של "המהפכה החוקתית"^[1], והוא עוסק בין השאר בגישה לפרוטוקולים בבית דין משמעותי. על פי הדין בישראל (תקנות העיון ובג"ץ האגודה הנ"ל), הגישה לעיון בפרוטוקולים אינה כלולה בהרשאה לגישה האוניברסלית, האוטומטית, החלה על החלטות שאינן אסורות בפרסום על פי דין. יחד עם זאת, בפסק הדין בפרשת פלונית הנשיא אהרן ברק (בפסקאות 10-14 לפסק דינו) והשופטת דליה דורנר (בפסק דינה) דנים בפירוט בהתנגשות שבין העיקרון החוקתי של הגישה לעיון לבין הזכות החוקתית לפרטיות של הנאשם, באיזונים הנדרשים ובמבחנים המתאימים לבדיקת התנגשות מסוג זה. שניהם מגיעים בדרכים שונות לאותה מסקנה: העיקרון החוקתי של פומביות הדין, ובכללו הגישה לפרוטוקולים, גוברים במקרה שלפניהם על הזכות החוקתית לפרטיות.

לעומת זאת, במקרה שלפנינו, בית המשפט קמא לא הציג כל התנגשות עם זכות חוקתית ו/או עקרון חוקתי כלשהם (או אפילו נורמה חוקית כלשהי, שאינה חוקתית) כעילה להחלטתו, הפוגעת בעקרון החוקתי של פומביות הדין, בחיקוק המפורש ובהלכה המחייבת בעניין ההרשאה לגישה, האוניברסלית והאוטומטית, החלה על החלטות שאינן אסורות בפרסום על פי דין.

לפיכך, החלטתו של בית המשפט קמא נחזית כהתעלמות חסרת פשר מעקרונות חוקתיים, והיא עלולה לערער את אמונו הציבור בתקפותה של "המהפכה החוקתית".

14. החוק הבינלאומי, לעומת זאת, כולל את פומביות הדין וגישת הציבור לעיון בכתבי בית דין כחלק מזכויות האדם. סעיף י' להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות האדם (1948), אומר:

1 Aharon Barak A Constitutional Revolution: Israel's Basic Laws, Yale Law Faculty Scholarship Series (1993) https://digitalcommons.law.yale.edu/fss_papers/3697/

”כל אדם זכאי, מתוך שוויון גמור עם זולתו, למשפט הוגן ופומבי של בית דין בלתי תלוי וללא משוא פנים בשעה שבאים לקבוע זכויותיו וחובותיו ולברר כל אשמה פלילית שהובאה נגדו.”

לפיכך, על פי זכויות האדם בחוק הבינלאומי, זכות העיון, בין ע"י צד בהליכים ובין ע"י הציבור, היא בעיקרה זכות פרטית – אינדיבידואלית – של הנאשם או הנתבע בהליך משפטי. תכליתה להבטיח לנתבע ו/או לנאשם משפט הוגן ושוויון בפני החוק.

15. גם הדין בארה"ב רואה בגישה לעיון זכות חוקתית. שם, זכות זאת כוללת לא רק את ההחלטות השיפוטיות, אלא גם את כל הכתבים בתיק, שאינם אסורים בפרסום על פי דין. בפסקה 10 לפסק דין בעל חשיבות היסטורית של בית המשפט העליון של ארה"ב בעניין קלטות הנשיא ניקסון - *Nixon v. Warner Communications, Inc.*, 435 U.S. 589, 1978 - השופט לואיס פאוול [Justice Lewis F. Powell Jr] אומר:

“It is clear that the courts of this country recognize a general right to inspect and copy public records and documents, [Footnote 7] including judicial records and documents. [Footnote 8] In contrast to the English practice, see, e.g., *Browne v. Cumming*, 10 B. & C. 70, 109 Eng.Rep. 377 (K.B. 1829), American decisions generally do not condition enforcement of this right on a proprietary interest in the document or upon a need for it as evidence in a lawsuit. The interest necessary to support the issuance of a writ compelling access has been found, for example, in the citizen's desire to keep a watchful eye on the workings of public agencies, see, e.g., *State ex rel. Colscott v. King*, 154 Ind. 621, 621-627, 57 N.E. 535, 536-538 (1900); *State ex rel. Ferry v. Williams*, 41 N.J.L. 332, 336-339 (1879), and in a newspaper publisher's intention to publish information concerning the operation of government, see, e.g., *State ex rel. Youmans v. Owens*, 28 Wis.2d 672, 677, 137 N.W.2d 470, 472 (1965), modified on other grounds, 28 Wis.2d 685a, 139 N.W.2d 241 (1966)...”

כלומר, על פי הדין בארה"ב, זכות העיון היא זכות המוכרת עוד כחלק מהחוק המקובל, והיא מעוגנת "ברצונו של האזרח לשמור עין פקוחה על עבודתם של הרשויות הציבוריות". "הרשויות הציבוריות" לעניין זה כוללות כמובן את בתי המשפט עצמם.

מעבר לכך, בית המשפט העליון של ארה"ב דן בפסקאות 23-28 לפסק הדין הנ"ל בעיגונה של זכות זאת במגילת הזכויות [Bill of Rights]: בתיקון הראשון לחוקה – חופש העיתונות, ובתיקון השישי לחוקה – הזכות למשפט פומבי.

כלומר, על פי הדין בארה"ב הזכות לעיין ולהעתיק החלטות שיפוטיות היא לא רק זכות אינדיבידואלית של הנאשם או הנתבע, אלא גם זכות קבוצתית של הציבור כולו.

16. למנהיג הקיסרות הפרוסית, אוטו פון ביסמארק, דמות מיליטריסטית ואנטי-דמוקרטית, מיוחסת האמרה: "אם אתה אוהב חוק או נקניקיות – עדיף שלא תראה איך הם נעשים". אכילת נקניקיות היא עניין שהוא בחירתו של הפרט. אולם החוק והמשפט הם הכרח בחברה אזרחית מתוקנת. ולכן – הגישה השלטת בימינו, הן בדין בישראל, הן בזכויות האדם בחוק הבינלאומי, והן בדין בארה"ב, כמפורט לעיל, היא שזכותו של הציבור לראות את "עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה" (פסק דינו של השופט מצא ע"פ 358/88 וילנר נ מדינת ישראל פ"ד מה (2) 450-444 (1991), באופן שהמידע אודות התנהלות בית המשפט "יהיה גלוי לציבור ויאפשר שקיפות, פתיחות וביקורת ציבורית" (פסקה 17 לפסק דינה של הנשיאה ביניש בפס"ד האגודה הנ"ל).

החשש הוא שבית המשפט קמא אימץ בהחלטתו את הגישה שזכותו של הציבור היא לראות רק את הנקניקיה העשויה, אך לא את דרך עשייתה.

לפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן למבקש רשות ערעור ואף לדון בבקשה כבערעור עצמו ולהתיר למבקש לעיין בכל החלטות בת"פ 67104-01-20 מדינת ישראל נ נתניהו ואח', שאינן אסורות בפרסום על פי דין.

29 ביוני 2020

יוסף צרניק, Human Rights Alert NGO,
המבקש

In the Supreme Court

Sitting as a Civil Appeals Court

Requester:

Joseph Zernik, PhD – Human Rights Alert NGO

PO Box 33407, Tel-Aviv

Email: joseph.zernik@hra-ngo.org

Respondents:

- 1. State of Israel**
- 2. Binyamin Netanyahu**
- 3. Shaul Elovich**
- 4. Iris Elovich**
- 5. Arnon Moses**

Request for Leave to File an Appeal

Filed herein is a request for a leave to file an appeal, originating in the Jerusalem District Court's June 14 and June 17, 2020 Decisions in *State of Israel v Netanyahu et al* (67104-01-20), which in part denied Requester's request to inspect all decisions, which had been rendered in the court file and are not prohibited by law for publication.

Copies of the lower court's Decisions are attached as **Appendices A and B**.

The reasons for the request:

Brief sequence of events:

1. On June 11, 2020, Appellant filed his request for inspection (entered as Request No 41) in the above referenced file. In his request, Requester sought to inspect all decisions in the above-referenced court file, which are not prohibited by law for publication.

Inspection of the last published decision in Net-HaMishpat – public access system, dated June 08, 2020, indicated that it had been rendered pertaining to Request No 38. Therefore, it could be almost certainly concluded, that the vast majority of the decisions in the above-referenced court file had not been published in the “Decisions Docket”. Perhaps as many as 70-80% of the decisions in the court file are not accessible to the public, regardless of the fact that the court file is not sealed by law, and is listed as “Open to the Public”.

2. On June 14, 2020, the Jerusalem District Court rendered its decision (**Appendix A**). The decision affirms Requester's claim, that public access in Net-HaMishpat system is denied to most decisions in the lower court file. And yet, the decision denies the request to inspect in decisions, which had not been published in Net-HaMishpat - public access system. The decision reasons that the decisions, which had no been published were “technical decisions”.
3. On June 17, 2020, Requester filed his request for clarification and reasoning, pertaining to the June 14, 2020 Decision (entered as Request No 45). In such request, Requester sought, *inter alia*, to clarify:

- a) Was there a lawful prohibition of publication, pertaining to the “technical decisions” in the court file, which failed to appear in Net-HaMishpat – public access system?
- b) In case that there was no lawful publication prohibition, pertaining to the “technical decisions” in the court file, what was the legal foundation for denying public access to the “technical decisions” in the court file?
4. On June 21, 2020, the Jerusalem District Court rendered its decision, pertaining to the request for clarification and reasoning (**Appendix B**), which in its essence says:

“Following review of the request, we have not found room to grant the request. In our opinion, the June 14, 2020 Decision is clear, and it requires no further clarification.”

Appellant’s claims

5. The Jerusalem District Court erred in denying the request to inspect in decisions, which are not prohibited by law for publication. The lower court's decision lacks foundation in the law.

Regulation 2(b) of the *Regulations of the Courts - Inspection of Court Files* (2003) provides:

“Every person is permitted to inspect decision, which are not prohibited by law for publication.”

6. Moreover, the 2009 Supreme Court Presiding Justice Dorit Beinisch Judgment in *Association for Civil Rights in Israel v Minister of Justice* (5917/97), paragraph 6, further elaborates:

“Regulation 2(b) expands the public’s right to inspect without any requirement for filing a request in court. However – only pertaining to court decisions, and only pertaining to such that are now lawfully prohibited for publication. The regulation provides:

“2(b) Any person is permitted to inspect decisions, which are not lawfully prohibited for publication”.

With the passage of time, material changes have taken place in the manner in which court decisions and judgments are published, and access to them. Today, most court decisions and judgments are published in the Judicial Authority's internet site, so that they are accessible for any person's inspection on an ongoing basis, subject to limits provided by law.”

I.e. - there is no requirement for filing a request to inspect in order to exercise the inspection of court decisions and judgments, which are not lawfully prohibited for publication.

7. Both the above-referenced Regulations and Judgment are explicit beyond any doubt, that every person is permitted to inspect any decisions that are not prohibited by law for publication. Moreover, there is no requirement for filing a request with the court for exercising such inspection. Therefore, the lower court was not authorized to deny the exercise of the inspection in decisions, which were not prohibited by law for publication.
8. The reasoning, which was provided by the lower court in its June 14, 2020 Decision, paragraph 2, says:

“As a rule, any court process, including instant court process, is subject to the rule pertaining to “public hearing”, which is established in Article 3 of *Basic Law: The Judiciary*. Pursuant to such rule, requesters and others are permitted to inspect court decisions, which are periodically published.”

Article 3 of *Basic Law: The Judiciary* says:

“The courts shall conduct public hearing, unless it was otherwise provided by law, or otherwise ordered by the court pursuant to the law.”

However, in its June 14 and June 21, 2020 Decisions, the lower court failed to state that the decisions, access to which was denied, were prohibited by law for publication.

9. Another reasoning, provided by the lower court in its June 14, 2020 Decision, paragraph 2, says:

However, there is a distinction between material decisions, relative to which there is a publication requirement, and technical decisions, which are typically rendered as ‘post-it decisions’, relative to which there is no publication requirement.”

10. There is no foundation in the law for the distinction, which was stated by the lower court between “material” decisions and “technical” decisions. Moreover, the Supreme Court does not administer its business pursuant to such distinction between “material” and “technical” decision. The Supreme Court publishes all its decisions, which are not prohibited for publication by law, regardless of whether they are “material” or “technical”, including a long series of decisions, the content of which is a single word: “Granted”.
11. It is doubted that the above-referenced distinction between “material” and “technical” decisions is consistent with the rationale of the right to inspect and its objective and/or subjective intents. Many “technical” decisions pertain to court procedure, and therefore they have high significance relative to the safeguard of the right for Due Process in a criminal court case. Therefore – such decisions have high significance to public trust in conduct of the court process in compliance with the right for Due Process.
12. In paragraph 17 of the above-referenced Judgment in *Association for Civil Right v Minister of Justice*, Presiding Justice Beinisch further declares that Access to Inspect is part of a “Constitutional, supra-statutory” principle – the principle of “Public Hearing”. Moreover, such principle is a central guarantee for the competence and integrity of the court as well as public trust in the court:

“The principle of public hearing is a fundamental principle in any democratic regime. It holds a constitutional, supra-statutory position in our legal system, and its significance and centrality are beyond dispute... Upholding the principle of public hearing

“holds, as is widely known, one of the key safeguards for validity of the judicial process, both in the administration of justice and finding the truth, in theory and practice, and in maintaining the appearance of justice for the public at large...”... Public hearing is a hallmark of the justice system in a democratic society... permitting critical review [of the courts – jz]... permitting transparency, openness, and public scrutiny... a prerequisite for validity of the entire justice system and public trust in it...”

13. Supreme Court Presiding Justice Aharon Barak’s 2003 Judgment in *Anonymous v State Service Disciplinary Court* (1435/03), which in part addresses the access to inspect court protocols, also declares that access to inspect is part of a principle of a Constitutional standing. In paragraph 17, Presiding Justice Barak says:

Public hearing is a fundamental principle in any democratic regime. It holds a Constitutional, supra-statutory standing [see Article 3 of *Basic Law: The Judiciary* and *Yitzhaq v Moses* (3007/02)]. There are no secret hearings; everything is exposed to sunlight. Such principle is related to the right to access the courts. Regardless of the practical difficulties which may arise, **the rule is publicity. Lack of publicity is the exception** [see Sh. Levine, *The theory of civil procedure – introduction and fundamental principle*, p 64; see also *Vielner v State of Israel* (353/88) pp 450-451]. Through such principle “...public trust in the judiciary is maintained...” [*Aloni v State of Israel* (2794/00), p 369]. Such fundamental principle pertains to conduct of the courts [*The Courts Act* (1984), Article 68 (hereinafter – *The Courts Act*)] It also pertains to the disciplinary courts, which operate based on the *State Service Act – Discipline*

(1963) (Article 41, hereinafter – the “*State Service Act*”).”

[bold in the original - jz]

I.e. - Israeli law sees the Access to Inspect as a “Constitutional principle”, which is part of the principle of “Public Hearing”, which is established in the *Basic Law: The Judiciary*.

The above-referenced Judgment in the Anonymous affair was rendered in the height of the Israeli “Constitutional Revolution” [2], and it addresses, *inter alia*, access to hearing protocols in a disciplinary court. Pursuant to Israeli law (*Regulations of Inspection* and Supreme Court Judgment in Association for Civil Rights affair, referenced above), access to inspect hearing protocols is not included in the universal, automatic permission of access to court decisions, which are not prohibited by law for publication. At the same time, in the Anonymous Judgment, Presiding Justice Aharon Barak (paragraphs 10-14) and Justice Dalia Dorner engage in a detailed discussion of the conflict between the Constitutional principle of Access to Inspect and the Constitutional right for Privacy of the Defendant, of the required balancing between such principle and such right and of the appropriate tests for reviewing and adjudicating such conflicts. Both of them arrive at the same conclusion, albeit in different ways: The Constitutional principle of Public Hearing, including Access to Inspect protocols, superseded the Constitutional right for Privacy.

In contrast, in instant case, the lower court did not present any conflict with any Constitutional right and/or Constitutional principle (or even with any legal, non-constitutional norm), as the cause for its decision, which undermines the Constitutional principle of Public Hearing, as well as explicit provisions of the Regulations of Inspection and binding Supreme Court precedent, pertaining to the universal, automatic permission for Access to Inspect decisions, which are not prohibited by law for publication.

Therefore, the lower court’s decision appears to inexplicably ignore Constitutional principles, and it may undermine public trust in validity and effect of the “Constitutional revolution”.

2 Aharon Barak **A Constitutional Revolution: Israel's Basic Laws**, Yale Law Faculty Scholarship Series (1993) https://digitalcommons.law.yale.edu/fss_papers/3697/

14. In contrast, international law finds public hearing and public access to inspect court records in Human Rights. Article 10 of the *Universal Declaration of Human Rights* (1948) says:

“Everyone is entitled in full equality to a fair and public hearing by an independent and impartial tribunal, in the determination of his rights and obligations and of any criminal charge against him.”

Therefore, pursuant to Human Rights in international law, the right to inspect, either by a party to court process or by the public at large, is primarily an individual right – of the defendant in court process. Its intent is to safeguard defendant’s rights for fair hearing and equal protection under the law.

15. The US law holds the right to inspect court records a Constitutional right as well. In US law, such right encompasses not only court decisions, but all parties’ pleadings, which are not lawfully sealed, as well. A landmark US Supreme Court Judgment in the matter of the Nixon tapes, by Justice L. Powell, *Nixon v Warner Communications, Inc.*, 435 U.S. 589 (1978), paragraph 10, says:

“It is clear that the courts of this country recognize a general right to inspect and copy public records and documents, [Footnote 7] including judicial records and documents. [Footnote 8] In contrast to the English practice, see, e.g., *Browne v. Cumming*, 10 B. & C. 70, 109 Eng.Rep. 377 (K.B. 1829), American decisions generally do not condition enforcement of this right on a proprietary interest in the document or upon a need for it as evidence in a lawsuit. The interest necessary to support the issuance of a writ compelling access has been found, for example, in the citizen's desire to keep a watchful eye on the workings of public agencies, see, e.g., *State ex rel. Colscott v. King*, 154 Ind. 621, 621-627, 57 N.E. 535, 536-538 (1900); *State ex rel. Ferry v. Williams*, 41 N.J.L. 332, 336-339 (1879), and in a newspaper publisher's intention to publish information

concerning the operation of government, see, e.g., *State ex rel. Youmans v. Owens*, 28 Wis.2d 672, 677, 137 N.W.2d 470, 472 (1965), modified on other grounds, 28 Wis.2d 685a, 139 N.W.2d 241 (1966)..."

Therefore, in US law, the right to inspect court records is acknowledged as part of Common Law. Its rationale is "the citizen's desire to keep a watchful eye on the workings of public agencies". "Public agencies" in this context include, of course, the courts themselves.

Furthermore, in paragraphs 23-28 of the above referenced Judgment, the US Supreme Court reviewed such right and its foundation in the Bill of Rights: in the First Amendment to the US Constitution – Freedom of the Press, and in the Sixth Amendment – the right for Public Trial.

I.e. - in US law, the right to inspect and to copy court decisions is not only an individual right of the defendant, but also a collective right of the public at large.

16. The following saying is attributed to Otto von Bismarck, leader of the Prussian Empire - a militaristic, anti-democratic figure: "If you like laws and sausages, you should never see them being made."

Eating sausages is a personal preference. However, law and justice are a must in a civil society. Therefore, the predominant approach today, in Israeli law, in Human Rights in international law and in US law, as detailed above, is that the public holds a right to see "the administration of justice and finding of truth, in theory and practice" (Justice Eliyahu Matza's Judgment, referenced above).

The concern is that the Jerusalem District Court adopted in its decision the approach, that the public's right is only to see the sausage, but not the manner in which it is made.

Therefore, the Honorable Court is requested to grant Requester's request for a leave to file an appeal, to review instant request as the appeal itself, and to permit Requester to inspect all decisions, which are not prohibited by law for

publication, in the Jerusalem District Court's file *State of Israel v Netanyahu et al* (67104-01-20).

Today, June 29, 2020, signed:

Joseph Zernik, PhD

Human Rights Alert NGO

בתי משפט

ת"פ 67104-01-20

בית המשפט המחוזי ירושלים

14 יוני 2020

לפני כבוד השופטים רבקה פרידמן-פלדמן, משה בר-עם, עודד שחם

מספר בקשה: 41

בעניין: דר' יוסף צרניק

המבקש

נגד

1. מדינת ישראל
2. בנימין נתניהו
3. שאול אלוביץ'
4. איריס אלוביץ'
5. ארנון מוזס

המשיבים

החלטה

1. לפנינו בקשה לעיון בתיק, בשלושה "מסמכים/מוצגים":
האחד - רשימת כל ההחלטות בתיק שאינן אסורות בפרסום על פי דין;
השני - כל ההחלטות בתיק שאינן אסורות בפרסום על פי דין;
השלישי - רשימת "מועדי דיון" עשויה כדיון.
2. לגבי רשימת כל ההחלטות, טוען המבקש כי עיון בתיק במערכת נט המשפט - גישת הציבור, מראה בכרטיסיית "החלטות בתיק" עשר החלטות, נכון ליום 11.6.2020, אך ניתן ללמוד מהרשימה כי ההחלטה האחרונה ניתנה בבקשה מספר 38, ומכאן שניתנו החלטות נוספות, שמרביתן אינן גלויות לציבור.
- לגבי עיון בהחלטות - המבקש טוען כי בהתאם לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים) התשס"ג-2003, כל אדם רשאי לעיין בהחלטות שפרסומן לא נאסר, ולפיכך הוא זכאי לעיין בכל ההחלטות שניתנו בתיק, ללא צורך בבקשה לעיון בתיק ומבלי שיש לבית המשפט שיקול דעת בעניין זה.
- לגבי עיון ברשימת מועדי הדיון, טוען המבקש כי ברשימת "מועדי דיון" שיש לציבור גישה אליה בנט המשפט, מופיעים שני דיונים מיום 24.5.2020 ושני פרוטוקולים נפרדים. לטענתו "מצב זה יוצר חשש של קיום פרוטוקול נוסף מיום 24 למאי 2020, שלא דווח לתקשורת". המבקש טוען כי גם בתיקים אחרים של בית המשפט "תועדו שיבושים חמורים ביומן הדיונים".

בתי משפט

ת"פ 67104-01-20

בית המשפט המחוזי ירושלים

14 יוני 2020

לפני כבוד השופטים רבקה פרידמן-פלדמן, משה בר-עם, עודד שחם

3. לאחר עיון בבקשה, על כל חלקיה, להלן החלטתנו.

לגבי רשימת כל ההחלטות – ככל הידוע לנו, לא ניתן להפיק רשימה כזו מנט המשפט כשהיא מודפסת. עם זאת, להנחת דעתו של המבקש, תצלם המזכירות, באדיבותה, את רשימת ההחלטות בתיק, והעתק ממנה יועבר למבקש.

לגבי עיון בהחלטות – כפי שצוין בהחלטתנו מיום 4.6.2020 – ככלל, על הליך משפטי, ובכלל זה ההליך המתנהל בתיק הנוכחי, חל הכלל בדבר "פומביות הדיון", המעוגן בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה, ומכוחו, רשאים המבקשים ואחרים לעיין בהחלטות בית המשפט, אשר מתפרסמות לציבור מעת לעת. עם זאת, יש להבדיל בין החלטות מהותיות, שבעניינן קיימת חובת פרסום, לבין החלטה טכנית, שברגיל ניתנת בפתקית, ושבעניינה אין חובת פרסום. כל ההחלטות המהותיות בתיק זה, שקיימת לגביהן חובת פרסום, ניתנו על גבי מסמך נפרד, והן פתוחות לעיון הציבור בכללותו וכך גם לעיונו של המבקש.

אשר לרשימת מועדי הדיון – צילום הרשימה שצירף המבקש לבקשה, משקף את מועדי הדיון, ובהם דיון שבוטל, דיון שהתקיים ומועד לדיון עתידי. בתיק התנהלה עד היום, כפי שבוודאי ידוע למבקש, ישיבה אחת, ביום 24.5.2020. פרוטוקול הדיון הוקלד תוך כדי הדיון, ובמקביל הוקלט ותומלל לאחר מכן. הפרוטוקול שהוקלד נחתם ביום הדיון, והפרוטוקול המוקלט ומתומלל הוטמע בנט המשפט לאחר מכן בנפרד, ונחתם אף הוא, כך שגם הוא פתוח לעיון הציבור. שני הרישומים ברשימת מועדי הדיון משקפים אותו דיון ולא שני דיונים, כמפורט לעיל.

4. בנסיבות אלה, לגבי הבקשה לקבלת רשימת ההחלטות – כאמור המזכירות תדאג להעביר למבקש רשימה כזו. יתר חלקי הבקשה נדחים.

המזכירות תשלח לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

עודד שחם, שופט

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

בתי משפט

ת"פ 67104-01-20

בית המשפט המחוזי ירושלים

21 יוני 2020

לפני כבוד השופטים רבקה פרידמן-פלדמן, משה בר-עם, עודד שחם

מספר בקשה: 45

בעניין: דר' יוסף צרניק

המבקש

נגד

1. מדינת ישראל
2. בנימין נתניהו
3. שאול אלוביץ'
4. איריס אלוביץ'
5. ארנון מוזס

המשיבים

החלטה

לפנינו "בקשה להבהרה והנמקה בעניין החלטה מיום 14 ביוני 2020 (בקשה 41)".
 הבקשה מתייחסת להחלטה לפיה כל ההחלטות המהותיות שניתנו בתיק זה פתוחות לעיון הציבור,
 להבדיל מהחלטות שאינן מהותיות, הניתנות בפתקית, ושלגביהן אין חובת פרסום.

לאחר עיון בבקשה לא מצאנו מקום להיעתר לבקשה. לטעמנו ההחלטה מיום 14.6.2020 ברורה ולא
 נדרשת בעניינה הבהרה.
 לפיכך הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה למבקש ולב"כ המשיבים.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תש"פ, 21 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

עודד שחם, שופט

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת